

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Pivoňky a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla, v právní věci žalobce **M.V.**, zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem Domažlice, nám. Míru 143, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Plzeň**, se sídlem Plzeň, Antonína Uxy 11, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27.8.2010, č.j. 3448-2/2010-160100-21, a č.j. 3449-3/2010-160100-21,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27.8.2010, č.j. 3448-2/2010-160100-21, a č.j. 3449-3/2010-160100-21, se z r u š u j í a věci se v r a c e j í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení v částce 7.760 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Václava Faltýna, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.8.2010, č.j. 3448-2/2010-160100-21 (dále jen „první napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200327 Celního úřadu Plzeň (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 2.12.2009, č.j. 14785-3/2009-166500-021 (dále jen „první prvoinstanční rozhodnutí“), a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.8.2010, č.j. 3449-3/2010-160100-21 (dále jen „druhé napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200328 prvoinstančního orgánu ze dne 3.12.2009, č.j. 14786-3/2009-166500-021 (dále jen „druhé prvoinstanční rozhodnutí“).

Prvním prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“), z dovezeného zboží – osobního automobilu RENAULT MEGANE II 1,6 16V, VIN č. VF1BMOJOH29943405, r.v. 2004, propuštěného dne 7.8.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 15.781 Kč.

Druhým prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci podle § 220 odst. 1 celního kodexu z dovezeného zboží – osobního automobilu RENAULT MEGANE 1,6 16V, VIN č. VF1BA04B522451256, R.V. 2000, propuštěného dne 3.7.2007 do režimu volného oběhu, dodatečně vyměřeno clo ve výši 8.060 Kč.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že správní rozhodnutí jsou nezákonná zejména proto, že celní orgány obou instancí neúplně a nesprávně zjistily skutkový stav, respektive ze skutkového stavu, který vyšel v řízení najevo, učinily nesprávné skutkové závěry a věc pak také po právní stránce nesprávně posoudily. Žalobce konstatoval, že již v rámci odvolacích řízení namítal, že se jedná o zboží, které bylo se současným vyměřením a vybráním dovozního cla propuštěno do režimu volného oběhu, kdy v takovém případě lze sice clo dodatečně vyměřit podle čl. 220 odst. 1 celního kodexu, ale současně je nutné respektovat také ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, jímž jsou dány případy a podmínky, při jejichž existenci je dodatečné zaúčtování cla vyloučeno, což dopadá právě na oba posuzované případy. Jak vyplývá z odůvodnění napadených rozhodnutí, žalovaný v obou případech uznal důvodnost námitek žalobce ohledně splnění podmínek stanovených § 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu pro dodatečné nezaúčtování cla, a to až na jednu jedinou, kterou je podmínka jednání žalobce v dobré víře. Žalovaný v obou případech zamítl odvolání jen z důvodu údajného nesplnění podmínky dobré víry žalobce. Žalobce namítl, že závěr žalovaného ohledně nesplnění podmínky dobré víry ve smyslu ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první ve spojení s pododstavcem čtvrtým, na kterém žalovaný postavil zamítnutí odvolání, nemá reálný skutkový podklad a také z hlediska právního posouzení je nesprávný, v důsledku čehož jsou napadená rozhodnutí nezákonná. Podle ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea čtvrtá celního kodexu, se může osoba povinná zaplatit clo odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. Jedinou podmínkou pro preferenční zacházení v období realizace obchodních operací žalobcem bylo prokázání původu zboží důkazem původu ve smyslu Protokolu č. 3. Tento důkaz o původu, potvrzený celními orgány Švýcarské konfederace, které takový fakt nepopírají, žalobce prostřednictvím svých odborných zástupců přímo od celních orgánů Švýcarské konfederace obdržel a zajistil jeho předložení prvoinstančnímu orgánu v celním řízení vedeném o propuštění zboží do režimu volného oběhu. Žalobce konstatoval, že zásadně odmítá argumentaci žalovaného ohledně údajného nedostatku náležité péče ze strany žalobce, neboť tato jde mimo smysl a význam pojmu náležitá péče, jak je tento pojem užit ve čtvrtém pododstavci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Pokud by byla náležitá péče posuzována tak, jak ji posuzuje žalovaný, jednalo by se o podmínku nemožnou, tedy nikdo by se nikdy na dobrou víru nemohl odvolat, neboť by po něm bylo požadováno to, co objektivně není v jeho možnostech. Jen na okraj žalobce dodává, že nechat se při přepravě zboží a jeho celním odbavení zastupovat odbornou specializovanou osobou by mělo být při posuzování náležité péče v daném ohledu objektivně dáváno spíše k dobru toho, kdo si specializovanou odbornou

osobu zjednal k zastupování, než k jeho tíži, jak činí žalovaný. V dané souvislosti žalobce pro úplnost připomíná fakt patrný i ze spisové dokumentace, tedy že si již v době realizace příslušných obchodních operací ověřoval jak u vývozce, tak podle VIN, zda zboží splňuje podmínky pro přiznání preferenčního zacházení, tedy že bylo vyrobeno v EU, neboť jinak by zboží od vývozce nenakoupil, samotný vývozce před žalobcem vyplněné osvědčení podepisoval a prostřednictvím svého zástupce, který od vývozce jím podepsané osvědčení převzal, kontroloval i to, že osvědčení o původu vystavené a podepsané vývozcem potvrzují celní orgány Švýcarské konfederace, které by nepotvrdily osvědčení, pokud by měly jen sebemenší pochybnost, že zboží nesplňuje preferenční podmínky. Žalobce tedy učinil ještě daleko více, než co je po něm z hlediska celních předpisů požadováno, aby bylo možné jeho jednání posuzovat jako jednání s náležitou péčí. Konečně i dodatečně si žalobce ověřil od oficiálních dovozců vozidel do Švýcarska, že obě vozidla skutečně splňují podmínky původu v EU a při jejich dovozu do Švýcarska byl původ prokázán, když tato potvrzení byla předložena celním orgánům k důkazu pro případ otočení důkazního břemene. Žalobce dále namítl, že žalovaný porušil zásadu volného hodnocení důkazů, když výsledku verifikace, respektive sdělení celních orgánů Švýcarské konfederace ohledně vyjádření se vývozce přiznává větší váhu než sdělení žalobce a dopravce vyslechnutého jako svědka, to vše aniž by každý důkaz hodnotil zvlášť a všechny pak navzájem. Přitom žalovaný vůbec nezjistil, jak dospěly celní orgány Švýcarské konfederace k jejich tvrzení, že vývozce údajně osvědčení nevystavil ani nepodepsal. Současně žalovaný znemožňuje svým postupem žalobci řádně se hájit a porušuje zásadu rovnosti zbraní, když odmítá provést navrhované důkazy.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že ustanovení čl. 220 celního kodexu nedává pojmu „náležitá péče“ konkrétní význam, jedná se o neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah je nutno vymezit v rámci rozhodování správního orgánu ve vztahu ke konkrétním okolnostem jednotlivého případu. Žalovaný tak učinil v rámci odůvodnění napadených rozhodnutí, přičemž v otázce vymezení pojmu „náležitá péče“ v plném rozsahu odkazuje na obsah těchto odůvodnění. Žalovaný se zásadně nedomnívá, že požadavky vyjádřené v uvedeném vymezení náležité péče by byly nemožnými, jak tvrdí žalobce. V objektivních možnostech žalobce bezpochyby je znalost pravidel týkajících se potvrzování preferenčního původu zboží, stejně jako možnost dbát na dodržování stanovených postupů. Pokud žalobce zmocnil pro provádění některých úkonů spojených s dovozem zboží do tuzemska jiný subjekt, nezbavuje jej takové zmocnění povinností, které pro něj vyplývají z úkonů zmocněnce, stejně jako adekvátní možnosti činnosti zmocněnce kontrolovat. Jak však vyplývá z provedených důkazů, žalobce v průběhu předcházejících i posuzovaných dovozů zboží do tuzemska neprojevil jakýkoli zájem o to, zda jsou dodržována pravidla týkající se, mimo jiné, potvrzování průvodních osvědčení o původu zboží. Žalovaný dále uvedl, že žalobce byl zastoupen specializovanou osobou pouze při celním řízení o propuštění dovezeného zboží do volného oběhu v tuzemsku. Při přepravě byl zastoupen přepravecem, kterého však s ohledem na předmět jeho podnikání za specializovanou osobu považovat nelze. V obecné rovině lze konstatovat, že pro přiznání preferenčních výhod je podstatný preferenční původ zboží. Tento původ je založen jednak faktickým stavem, tedy původem zboží v konkrétní určité zemi, jednak stavem právním, tedy potvrzením tohoto faktického stavu právními normami upraveným způsobem. Význam právního aspektu je podtržen tím, že bez relevantního a platného dokladu (osvědčení) o původu zboží nelze preferenční výhody přiznat. Proto nelze považovat za dostatečné, ověřoval-li žalobce původ

zboží u vývozce a dle VIN, jak uvádí, a současně zcela pominul stránku právní, tedy zda je tento původ potvrzován způsobem, který je v souladu s příslušnými pravidly tak, aby se mohl dovolávat dobré víry ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm.b) čtvrtého pododstavce celního kodexu. Žalovaný dále uvedl, že výsledek verifikačního řízení a obsah příslušného sdělení celních orgánů země vývozu pro celní orgány dovozní země závazný, přičemž v důkazním řízení nelze tento aspekt písemného sdělení výsledku verifikace pominout. Jistě by bylo na místě provádět další dokazování stran okolností dovozu předmětného zboží, avšak pouze pokud by takové důkazy přispěly k prokázání rozhodných skutečností. Účelem provedení žalobcem navržených důkazů mělo být zřejmě prokázání náležité péče na straně žalobce spočívající v tom, že vývozce za jeho přítomnosti podepsal průvodní osvědčení. Rozhodnou pro závěr žalovaného ohledně nedostatku náležité péče na straně žalobce však nebyla sporná skutečnost, zda vývozce průvodní osvědčení podepsal či nikoli, ale především průběh potvrzení průvodních osvědčení, provedený v rozporu s příslušnými pravidly, který byl v řízení dostatečně prokázán a žalobcem nebyl nijak zpochybněn. Provedení žalobcem navržených důkazů by tak představovalo, vzhledem k nutnosti mezinárodní spolupráce, značné časové průtahy v řízení a vyžádalo by si nezanedbatelné finanční náklady, zcela neúměrné tomu, co by mělo být ve smyslu uvedeného žalobcem navrženými důkazy prokázáno. Takový postup by byl v rozporu se základními zásadami daňového řízení.

Vzhledem k tomu, že žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalobce ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byl ve výzvě poučen o tom, že nevyjádří-li nesouhlas s takovým projednáním věci, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu se s výjimkou případů uvedených v čl. 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci dodatečné zaúčtování neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

Z ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu vyplývá, že pro to, aby nedošlo k dodatečnému zaúčtování částky cla vyplývající z celního dluhu, je nezbytné současné naplnění tří podmínek. Zaprvé, že částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit. Zadruhé, osoba povinná zaplatit clo jednala v dobré víře. Zatřetí, osoba povinná zaplatit clo dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

Narozdíl od závěrů učiněných prvoinstančním orgánem, který vytýkal nenaplnění podmínky první, založil žalovaný svoji argumentaci na nenaplnění podmínky druhé.

Celní kodex v ustanovení 220 odst. 2 písm. b) stanoví, že osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. Osoba povinná zaplatit clo se však nemůže odvolat na dobrou víru, pokud Evropská komise zveřejní v Úředním věstníku Evropských společenství oznámení o tom, že existují odůvodněné pochybnosti, zda daná země správně uplatňuje preferenční režim.

Pojem „dobré víry“ není v celním kodexu blíže definován. Z ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je však nezbytné dovodit, že v dobré víře bude ten, kdo prokáže, že v období dotyčných obchodních operací jednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení, a současně v Úředním věstníku Evropských společenství nebude Evropskou komisí zveřejněno, že existují odůvodněné pochybnosti, zda daná země správně uplatňuje preferenční režim.

Určitým vodítkem při výklad pojmu „dobrá víra“ mohou být skutečnosti, které uvedla generální advokátka Eleanor Sharpston ve stanovisku ze dne 12.3.2009 k věci C-529/07 Chocladefabriken Lindt & Sprüngli AG proti Franz Hauswirth GmbH (dostupné na www.eurlex.eu). Byť se tato věc týkala ochranné známky Společenství, mají tyto skutečnosti obecný význam.

Pod bodem 35 stanoviska bylo uvedeno, že *„stejně jako pojem „bankér“ je neexistenci dobré víry nepochybně snazší rozpoznat, než vymezit. Jedná se o pojem, s nímž se nepřilíš úspěšně potýkají nejen právníci, ale i filozofové a teologové. Je totiž pravděpodobné, že neexistenci dobré víry (tedy „zlou víru“) nelze vůbec vymezit v tom smyslu, že by byly určeny její přesné hranice“.*

V bodech 51 až 53 stanoviska bylo uvedeno, že *„Lindt se dovolává některých rozhodnutí OHIM na podporu svého argumentu, že neexistenci dobré víry nelze dovozovat bez existence nepoctivého úmyslu. Například: „Neexistence dobré víry“ je úzký právní pojem v rámci systému [nařízení o ochranné známce]. Jedná se o protiklad dobré víry a zpravidla naznačuje či zahrnuje zejména skutečný nebo nepřímý podvod nebo úmysl jiného oklamat či uvést v omyl, nebo jakýkoli jiný nečestný motiv. Pojmově lze „neexistenci dobré víry“ chápat jako „nepoctivý úmysl“. To znamená, že neexistenci dobré víry lze vykládat jako nekalé jednání, které zahrnuje absenci jakéhokoli poctivého úmyslu na straně přihlašovatele [ochranné známky Společenství] v době podání přihlášky“. Dále: „Neexistenci dobré víry lze vymezit jako stav, kdy někdo získává neodůvodněnou výhodu nebo způsobuje jiným neodůvodněnou újmu tím, že vědomě činí něco, co je v rozporu s uznávanými zásadami etického jednání nebo poctivými obchodními a podnikatelskými zvyklostmi“). Lindt tvrdí, že stejný přístup použil německý Bundesgerichtshof (spolkový soudní dvůr). Hauswirth uplatňuje podobné argumenty a uvádí často citované rozhodnutí Lindsay J anglického High Court: „[Neexistence dobré víry z]jevně zahrnuje nepoctivost a podle mého názoru rovněž určitá jednání, která neodpovídají normám přijatelného obchodního jednání dodržovaným rozumnými a zkušenými osobami v konkrétní zkoumané oblasti“. Komise ve svém písemném vyjádření tvrdí, že neexistenci dobré víry lze přirovnat k jednání, které není „v souladu*

s poctivými zvyky v průmyslu a obchodě“, jehož příkladem by mohl být úmysl zabránit ostatním vstoupit na trh“.

V bodě 57 stanoviska generální advokátka uvedla, že má za to, že „při běžném použití z pojmu „neexistence dobré víry“ implikuje určitý obecný subjektivní stav mysli, jenž je různými způsoby popisován v argumentech Lindt, Hauswirth a Komise“. V bodě 58 k tomu doplnila, že souhlasí s tím, že „existence či neexistence dobré víry musí být zpravidla dovozována ze všech relevantních objektivních okolností“.

V bodě 60 stanoviska generální advokátka uvedla, že má za to, že „pojem „neexistence dobré víry“ na straně přihlašovatele ochranné známky ve smyslu právní úpravy Společenství nelze omezovat na určitou kategorii zvláštních okolností, jako je existence určitého druhu předchozího práva, absence úmyslu užívat ochrannou známku nebo skutečné nebo možné vědomí stávajícího užívání podobné ochranné známky a uvedený pojem se vztahuje k subjektivní motivaci přihlašovatele ochranné známky – nepoctivému úmyslu nebo jinému „nečestnému motivu“ – která nicméně bude zpravidla určena s ohledem na objektivní kritéria [jejichž součástí mohou být právě takové okolnosti, jaké jsou uvedeny v bodu i)]; sem patří jednání, které se odchyluje od uznávaných zásad etického chování nebo poctivých obchodních a podnikatelských zvyklostí, které lze určit posouzením objektivních okolností každé věci na základě takovýcho norem“.

V bodě 61 stanoviska generální advokátka uzavřela, že „ve světle výše uvedených úvah je třeba posuzovat neexistenci dobré víry případ od případu, s přihlédnutím ke všem dostupným důkazům o relevantních okolnostech“.

Na poli českého práva je inspirativním například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5.8.2011, č.j. 22 Cdo 394/2010 – 164 (dostupné na www.nsoud.cz), které se sice vyjadřuje závěry dosavadní judikatury k pojmu „dobré víry“ při držbě věci, avšak i jeho závěry mají obecný význam. Nejvyšší soud v usnesení uvedl, že „k posuzování právní otázky, zda je držitel v dobré víře či nikoli, Nejvyšší soud České republiky zaujal právní názor již v rozsudku ze dne 9. listopadu 2000, sp. zn. 22 Cdo 1253/99, publikovaném v časopise Soudní rozhledy, č. 5, ročník 2001, pod č. 49, podle kterého tuto otázku "je třeba vždy hodnotit objektivně a nikoli pouze ze subjektivního hlediska (osobního přesvědčení) samotného účastníka". K posuzování dobré víry oprávněného držitele lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze 7. května 2002, sp. zn. 22 Cdo 1843/2000, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, vydávaném nakladatelstvím C. H. Beck, pod pořadovým č. C 1176, podle kterého "při hodnocení dobré víry je vždy třeba brát v úvahu, zda držitel při běžné (normální) opatrnosti, kterou lze s ohledem na okolnosti a povahu daného případu po každém požadovat, neměl, resp. nemohl mít, po celou vydržecí dobu důvodné pochybnosti o tom, že mu věc nebo právo patří".

V případě žalobce v Úředním věstníku Evropských společenství nebylo Evropskou komisí zveřejněno, že existují odůvodněné pochybnosti, že Švýcarsko správně uplatňuje preferenční režim. Nezbytné proto bylo, s ohledem na znění ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, posoudit, zda žalobce prokázal, že v období dotyčných obchodních operací jednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.

Odkazem na shora citovanou judikaturu bylo přitom nezbytné přihlédnout ke všem individuálním skutkovým okolnostem případu žalobce a posoudit, zda na základě jednání či chování žalobce v období dotyčných obchodních operací lze dospět k závěru, že žalobce byl objektivně v dobré víře o tom, že jsou splněny všechny podmínky pro preferenční zacházení. Podstatným pro učinění tohoto závěru je samozřejmě také závěr o tom, zda žalobce učinil vše, co je po něm možné spravedlivě požadovat, aby splnění všech podmínek pro preferenční zacházení zajistil.

S ohledem na břemeno tvrzení a důkazní na straně žalobce bylo nezbytné pečlivě vyhodnotit jeho tvrzení a vypořádat se s jeho důkazními návrhy, jakož i nepominout ostatní důkazy, které se v průběhu správního řízení staly součástí spisového materiálu správních orgánů. Soud ponechal stranou zkoumání otázky, zda byl žalobce k průkazu sporné skutečnosti správními orgány vůbec řádně vyzván, když žalobce takovou námitku v žalobě nevzněl.

Soud shledal důvodnými námitky žalobce o nesprávném hodnocení důkazů a odmítání provedení navržených důkazů žalovaným.

Ústavní soud v nálezu ze dne 13.10.2011, sp.zn. I. ÚS 2610/11 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), shrnul svoji dosavadní judikaturu zabývající se nesprávnou realizací důkazního řízení. Závěry Ústavního soudu platí jak pro řízení soudní, tak pro řízení správní. Soud se se závěry Ústavního soudu zcela ztotožňuje. Ústavní soud uvedl, že „v *nálezu sp. zn. IV. ÚS 570/03 ze dne 30. 6. 2004 (N 91/33 SbNU 377)* či *sp. zn. I. ÚS 2568/07 ze dne 23. 1. 2008 (N 20/48 SbNU 213)* konstatoval, že „[z] pohledu ústavněprávního lze vymezit zobecňující podmínky, za jejichž splnění má nesprávná realizace důkazního řízení za následek porušení základních práv a svobod ve smyslu dotčení postulátů spravedlivého procesu. V řízení o ústavních stížnostech lze jako první vyčlenit případy tzv. opomenutých důkazů. Jde jednak dílem o procesní situace, v nichž bylo účastníky řízení navrženo provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut, což znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o něm ve vztahu k jeho zamítnutí nebyla zmínka buď žádná či toliko okrajová a obecná a neodpovídající povaze a závažnosti věci“ [viz též např. *nález sp. zn. I. ÚS 2343/08 ze dne 25. 3. 2009 (N 67/52 SbNU 663)*, *nález sp. zn. II. ÚS 1912/07 ze dne 14. 5. 2008 (N 85/49 SbNU 211)*]. Jinak řečeno, ústavně zaručenému právu na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 a násl. Listiny) odpovídá povinnost obecných soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit a v tomto rámci se adekvátně, co do myšlenkových konstrukcí racionálně logickým způsobem vypořádat s provedenými důkazy i s argumentačními tvrzeními účastníků řízení, jakož je třeba zdůvodnit, proč určitý účastníkem navržený důkaz nebylo třeba provést. V opačném případě dochází k ústavněprávnímu deficitu obdobnému kategorii neústavnosti v podobě tzv. opomenutých důkazů [*nález sp. zn. I. ÚS 113/02 ze dne 4. 9. 2002 (N 109/27 SbNU 213)*, *nález sp. zn. III. ÚS 521/05 ze dne 23. 3. 2006 (N 70/40 SbNU 691)*, *nález sp. zn. II. ÚS 207/11 ze dne 16. 6. 2011*]. Princip rovnosti účastníků řízení, jenž je zakotven v čl. 96 odst. 1 Ústavy a jako subjektivní právo je deklarován v čl. 37 odst. 3 Listiny, je jedním ze základních principů, jimiž se musí soudní řízení vyznačovat. Vyjadřuje skutečnost, že účastníci řízení (strany) musí stát před soudem v rovném postavení, aniž by byla jedna nebo druhá strana jakkoli procesně

zvýhodněna. Soud má povinnost zajistit oběma stranám sporu stejné možnosti k uplatnění jejich práv; všem účastníkům musí soud dát možnost reálně a efektivně před soudem jednat, vyjadřovat se k tvrzením protistrany, jakož i k provedeným důkazům a činit důkazní návrhy (nálezn sp. zn. III. ÚS 3379/10 ze dne 16. 6. 2011). Skrze nerušenou realizaci procesních oprávnění ze strany všech účastníků řízení se realizuje jejich subjektivní právo na rovné postavení v rámci soudního řízení. Pokud soud procesní oprávnění některého z účastníků nedůvodně zkrátí, porušuje i účastníkovo základní právo garantované čl. 37 odst. 3 Listiny“.

Ve listině označené „Vyjádření se v řízení o dodatečném vyměření cla“ ze dne 30.10.2009 žalobce uvedl, že „splněny jsou přitom také zbývající podmínky stanovené čl. 220 odst. 2 písm. b) aliena prvního celního kodexu Společenství pro neprovedení dodatečného zaučtování (vyměření) cla, když, jak vyplývá ze spisu, účastník řízení v rámci dovozu předmětného zboží v roce 2007 dodržel všechna ustanovení platných předpisů týkajících se celního prohlášení a současně jednal v dobré víře, neboť jednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. K důkazu správnosti tohoto tvrzení účastník odkazuje na obsah spisu vedeného k dotčenému celnímu řízení, v němž je založeno příslušné průvodní osvědčení, které celním orgánům předložil poté, co jej obdržel od prodávajícího (vývozce) a o jehož pravosti neměl jediného důvodu pochybovat, když je vystavily (potvrdily) celní orgány Švýcarské federace, které tuto skutečnost nepopírají ani jinak nezpochybňují, a když současně od prodávajícího obdržel také potvrzení o prodeji a technický průkaz k vozidlu vydaný ve Švýcarské konfederaci. Veškeré tyto doklady, včetně dokladů o celním odbavení předmětného zboží ve Švýcarsku do režimu tranzit s místem určení v České republice, a ještě další podklady, jako jsou údaje o zemi produkce vozidla podle výrobního čísla, předložil účastník celním orgánům v rámci celního řízení o propuštění zboží do volného oběhu. Tyto podklady svědčí o tom, co je i obecně známo, tedy že předmětné zboží je původním v EU ve smyslu Protokolu č. 3 k dohodě mezi EU a Švýcarskem a jako takové podléhá preferenčnímu zacházení při dovozu ze Švýcarska do České republiky. Účastník neměl tedy skutečně jediného důvodu pro pochybnosti stran pravosti a správnosti osvědčení o původu zboží, které předložil celním orgánům v ČR. Účastník v daném ohledu pro úplnost ještě poznamenává, že skutečnosti stanovené čl. 220 odst. 2 písm. b) aliena pátého celního kodexu Společenství, pro které by se nemohl odvolávat na dobrou víru, neexistují“.

V citované listině žalobce nejen, že předestřel své tvrzení, z jakých konkrétních důvodů se domnívá, proč jednal v dobré víře, nýbrž také navrhl důkazy k prokázání svého tvrzení. Žalobce navrhl důkaz příslušnými průvodními osvědčeními, potvrzeními o prodeji, technickými průkazy vozidel, doklady o odbavení zboží ve Švýcarsku, listinami obsahujícími údaj o zemi původu podle výrobního čísla.

Do protokolu o ústním jednání ze dne 14.6.2010 žalobce uvedl: „v rámci obchodní transakce jsem byl přítomen pouze nákupu vozidla. Samotnému vývozu jsem přítomen nebyl. Dopravu do tuzemska realizoval dopravce, pan B. Nákup vozidel byl realizován v den, kdy byly podepsány kupní smlouvy založené u jednotlivých dovozních případů. Při nákupu vozidla jsem obdržel v obou případech od prodávajícího originál kupní smlouvy, kopii technického průkazu vozidla a uhradil jsem kupní cenu vozidel. Co se týká dokladů EUR 1, tyto byly v den nákupu vozidel přede mnou vypsány, na všech výtiscích orazítkovány a podepsány. Doklady podepsal majitel prodejny vozidel, kterého jménem neznám. Doklad EUR 1 včetně originálu

technického průkazu dostal následně při vývozu vozidel dopravce, výše uvedený pan B. Nevím, zda byl doklad již při jeho předání panu B. potvrzen celními orgány země vývozu. Po dopravení vozidel do tuzemska mě pan B. předal uvedené doklady a já jsem ukončil tranzitní operaci na Celním úřadu Plzeň. Co se týká praxe uvedeného prodávajícího, byla vždy stejná. Tedy prodávající při nákupu vozidla, za mé přítomnosti, doklad EUR 1 vyplnil, orazítkoval, datoval a podepsal, přičemž doklad byl předán až v den vývozu vozidla dopravci. Osobně jsem nebyl nikdy vývozu vozidel přítomen. Pan B. mě nikdy neinformoval o tom, jak probíhal vývoz vozidel. Jelikož nebyly nikdy s vývozem spojeny žádné problémy, neměl jsem důvod po okolnostech vývozu jakkoli pátrat“.

V protokolu o ústním jednání žalobce doplnil své tvrzení o konkrétní skutečnosti související s dovozem předmětných automobilů, resp. co konkrétně sám žalobce ve Švýcarsku učinil.

V doplnění odvolání ze dne 6.8.2010 žalobce uvedl, že „pokud jde o doplněné řízení, v jeho rámci bylo potvrzeno, že průvodní osvědčení EUR 1 v dotčeném případě vystavil a podepsal prodávající (vývozce) a bylo potvrzeno celními orgány Švýcarské konfederace, což ostatně tyto celní orgány ani nezpochybňují. Pokud jde o výpověď svědka B., tento se celé operace neúčastnil a nemohl se k jejímu průběhu vyjádřit. Vypovídal jen obecně o tom, jak to obvykle chodí. Odvolatel navrhuje, aby byl za účelem doplnění dokazování v rámci součinnosti celních správ EU dožádán příslušný úřad ve Švýcarsku o vyjádření ohledně postupu při potvrzování předmětného osvědčení o původu a dále aby byl cestou součinnosti celních správ EU proveden výslech prodávajícího (vývozce) ohledně okolností vystavení předmětného průvodního osvědčení“.

V doplnění odvolání žalobce zpochybnil použitelnost výpovědi svědka Z.B. Žalobce na podporu svých dosavadních tvrzení navrhl, jako další, důkaz vyjádřením příslušného úřadu v Švýcarsku ohledně postupu při potvrzování předmětného osvědčení o původu a dále důkaz výsledkem prodávajícího (vývozce) ohledně okolností vystavení předmětného průvodního osvědčení.

Žalovaný v odůvodnění prvního a druhého napadeného rozhodnutí shodně uvedl, že „se dále zabýval otázkou, zda je splněna další z podmínek pro dodatečné nezaúčtování dlužného cla uvedená v čl. 220 odst.2 písm.b), pododstavci prvním celního kodexu, tedy zda osoba povinná zaplatit clo, tedy odvolatel, jednal v dobré víře a dodržel všechna ustanovení platných předpisů týkajících se celního prohlášení, přičemž v tomto směru shledal odvolací námitky nedůvodnými. Otázku dovolání se dobré víry při situacích dodatečného zaúčtování cla upravuje podrobněji čl. 220 odst.2 písm.b) pododstavec čtvrtý celního kodexu. Dle tohoto ustanovení se osoba povinná zaplatit clo může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčné obchodní operace jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. V situaci, kdy se průvodní osvědčení ukáže jako nesprávné a jeho vydání je považováno za chybu na straně celního orgánu, jak je tomu ve smyslu výše uvedeného v daném případě, je pro posouzení dané otázky podstatná vlastní činnost dovozce v průběhu obchodní operace, ze které musí být zřejmé, že dovozce učinil veškeré kroky a opatření, které je možno po něm důvodně požadovat, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení, přičemž důkazní břemeno v této otázce leží právě

na dovozci jako osobě povinné zaplatit clo. V této souvislosti hodnotil odvolací orgán zejména skutečnosti uvedené odvolatelem v průběhu ústního jednání dne 14.6.2010. Z těchto podkladů je zřejmé, že odvolatel byl v průběhu obchodní operace osobně přítomen pouze nákupu vozidla u švýcarského prodávajícího. Pro další průběh obchodní operace zmocnil odvolatel dopravce, který realizoval převoz vozidla od prodávajícího do tuzemska a jeho dodání k celnímu projednání na Celním úřadu Plzeň a dále, dle údajů v odst. 14 rozhodnutí v celním řízení, společnost PST Ostrava a.s., která zajistila celní projednání vozidla při jeho propuštění do režimu volného oběhu v tuzemsku. Ve vztahu k průvodnímu osvědčení EUR 1 odvolatel uvedl, že jej podepsal prodávající za jeho přítomnosti, přičemž o další průběh vývozu vozidla se sám iniciativně nezajímal, neboť pro to neměl žádný důvod. Jak vyplývá ze svědecké výpovědi dopravce, docházelo pravidelně při podávání žádosti o vydání průvodního osvědčení EUR při obdobných vývozech k (chybnému) postupu, kdy žádost o vydání osvědčení podával dopravce, který nebyl k takovému postupu oprávněn v rámci plné moci od vývozce ani nedisponoval žádnými podpůrnými podklady takové žádosti, přičemž příslušný švýcarský celní orgán takovou žádost podanou v rozporu s čl. 17 Protokolu akceptoval. Uvedeným postupem nebyla dodržena pravidla při vydávání osvědčení o původu pro potřeby preferenčního zacházení, což má za následek neplatnost takto vydaného osvědčení a nemožnost přiznání preferenčních výhod na dovezené zboží, jak bylo podrobně rozebráno výše“.

Žalovaný dále uvedl, že „podstatné pro posouzení splnění podmínky dobré víry je vymezení obsahu neurčitěho pojmu „náležitá péče“. Pravidla pro uplatnění preferenčních výhod, pravidla potvrzování průvodních osvědčení a jejich náležitostí, případně pravidla o administrativní spolupráci umožňující následné ověření dokladu o původu zboží uvedená v Protokolu a celních předpisech jsou zcela jasná, řádně publikovaná a tak srozumitelná a přístupná každému, kdo hodlá při dovozu zboží do tuzemska preferenční zacházení požadovat. Jejich znalost nevyžaduje žádné zvláštní odborné předpoklady. Znalost uvedených pravidel tak lze jednoznačně podřadit pod pojem „náležitá péče“. Dle názoru odvolacího orgánu je zcela na místě přijmout závěr, že dovozce zboží, který je povinen hradit clo spojené s propuštěním takového zboží do volného oběhu v tuzemsku, sám iniciativně ve vlastním zájmu zajistí, aby podklady pro rozhodnutí v celním řízení, kterým je zboží do volného oběhu propuštěno, byly úplné a správné. Pokud hodlá dovozce ve spojení s propuštěním zboží do volného oběhu uplatnit nárok na preferenční zacházení, tedy uplatnění výhodnější preferenční sazby cla, lze se zcela důvodně domnívat, že dovozce přijme taková opatření, aby se zajistil před případným odmítnutím důkazu o původu, například průvodního osvědčení EUR 1, či před problémy při jeho potvrzení v rámci dodatečného ověření v rámci administrativní spolupráce mezi celními orgány jednotlivých států. Především pak tím, že se sám zajímá o to, zda zboží splňuje podmínky pro vydání osvědčení o původu u prodávajícího a o průběh potvrzení průvodního osvědčení. Právě takové jednání naplňuje dle názoru odvolacího orgánu ve spojení se znalostí příslušných pravidel pojem „náležitá péče“. Nelze v této souvislosti považovat za dostatečné, pokud se při prokázání existence dobré víry a náležité péče odvolatel dovolává existence průvodního osvědčení potvrzeného celními orgány, kterým v době dovozu disponoval s tím, že neměl důvod se o další okolnosti potvrzení takového osvědčení zajímat. Pokud by se odvolatel sám zajímal o dosavadní průběh dovozu vozidel a okolnosti, za kterých docházelo k potvrzování průvodních osvědčení, sám by došel k závěru, že tento proces neprobíhá dle pravidel stanovených Protokolem. Odvolatel však přenesl

veškerou činnost spojenou s vývozem a následným dovozem vozidla do tuzemska na zmocněné zástupce. Jejich činnost nijak nekontroloval a o průběh obchodních operací se nezajímal, což potvrdil sám odvolatel při ústním jednání a taktéž svědek, dopravce vozidla. Byť odvolatel jako zmocnitel neměl žádnou subjektivní povinnost činnost zmocněnců kontrolovat, nelze za respektování výše uvedeného za takového stavu akceptovat tvrzení odvolatele, že tento jednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. Odvolatel s náležitou péčí zjevně nejednal“.

Žalovaný uzavřel, že „na základě výše uvedeného dospěl odvolací orgán v hodnocení splnění podmínky dobré víry odvolatele jako důvodu pro dodatečné nezaúčtování cla k závěru, že tato podmínka stanovená v čl. 220 odst. 2 písm. b) první pododstavci celního kodexu v daném případě splněna není. Jelikož podmínky pro dodatečné nezaúčtování cla dle čl. 220 odst. 2 písm. b) prvního pododstavce celního kodexu jsou koncipovány jako kumulativní, je nesplněním jedné z podmínek dán důvod pro dodatečné doměření a zaúčtování cla, v daném případě spojeného s dovozem vozidla do tuzemska, u kterého se dodatečně prokázalo, že osvědčení o původu, na základě kterého byly odvolateli přiznány preferenční výhody, je nesprávné“.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, opíral žalovaný svůj závěr o tom, že žalobce nejednal v dobré víře, resp. že „odvolatel s náležitou péčí zjevně nejednal“, toliko o výpověď svědka Z.B., popř. vyjádření žalobce do protokolu ze dne 14.6.2010. Žalovaný vůbec neuvedl, proč nevycházel i z důkazů dalších a proč neprovedl žalobcem navržené důkazy. Je to přitom žalobce, kdo v dané věci nesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní, a proto bylo zvláště nutné neprovedení dalších důkazů odůvodnit, když z neunesení důkazního břemene vyplývají žalobci jasné negativní důsledky.

Bez povšimnutí tak zůstaly žalobcem k důkazu navržené důkazy, a to důkaz příslušnými průvodními osvědčeními, potvrzeními o prodeji, technickými průkazy vozidel, doklady o odbavení zboží ve Švýcarsku, listinami obsahujícími údaj o zemi původu podle výrobního čísla, vyjádřením příslušného úřadu v Švýcarsku ohledně postupu při potvrzování předmětného osvědčení o původu, či výsledkem prodávajícího (vývozce) ohledně okolností vystavení předmětného průvodního osvědčení. Přitom skutečnost, že tyto důkazy byly navrženy k prokázání podmínky druhé ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, potvrdil sám žalovaný ve vyjádření k žalobě, když uvedl, že „účelem provedení žalobcem navržených důkazů mělo být zřejmě prokázání náležité péče na straně žalobce ...“.

Žalovaný sice v odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl, že „...na základě uvedeného nelze dojít k jinému závěru, než že vydání průvodního osvědčení EUR 1 č. P0530643 bylo chybou celních orgánů ze mě vývozu, neboť bylo vydáno třetí osobě bez toho, aby tato osoba byla zmocněna k zastupování vývozce, čímž byl porušen postup dle čl. 17 Protokolu. Odvolací orgán v této souvislosti neprovedl odvolatelem navržené důkazy (doplnění odvolání ze dne 9.8.2010), neboť jejich provedení považuje odvolací orgán za nadbytečné. Výsledek prodávajícího (vývozce) byl proveden v rámci verifikačního řízení příslušným švýcarským celním úřadem a byl podkladem pro jeho závěr patrný z výsledku verifikačního řízení, který se stal jedním z podkladů napadeného rozhodnutí“. Z provedené citace vyplývá, že se žalovaný s důkazními návrhy vypořádal ve vztahu k naplnění podmínky

prvé ustanovení 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, nikoli však ve vztahu k nenaplnění podmínky druhé. Nad rámec tohoto závěru je nezbytné poukázat na to, že nelze zjistit, z čeho žalovaný usuzuje, že výslech prodávajícího (vývozce) byl proveden v rámci verifikačního řízení příslušným švýcarským celním úřadem, když součástí spisového materiálu není žádná listina, která by provedení takového výsledku dokumentovala. Ze sdělení Federal Departement of Finance FDF, Federal Customs Administration FCA, Directorate General of Customs, ze dne 26. ledna 2009, pouze vyplývá, že vývozce celní orgány Švýcarska informoval o tom, že průvodní osvědčení EUR 1 nevyhotovil ani nepodepsal.

Žalovaný dále dospěl ke skutkovému závěru, že v obou sporných případech nebyla dodržena pravidla při vydávání osvědčení o původu pro potřeby preferenčního zacházení, když *„docházelo pravidelně při podávání žádostí o vydání průvodního osvědčení EUR při obdobných vývozech k (chybnému) postupu, kdy žádost o vydání osvědčení podával dopravce, který nebyl k takovému postupu oprávněn v rámci plné moci od vývozce ani nedisponoval žádnými podpůrnými podklady takové žádosti, přičemž příslušný švýcarský celní orgán takovou žádost podanou v rozporu s čl. 17 Protokolu akceptoval“*. Současně žalovaný akceptoval tvrzení žalobce, že průvodní osvědčení EUR 1 prodejce v jeho přítomnosti vyhotovil a podepsal.

Na tomto místě je nezbytné upozornit na to, že se žalovaný vůbec nevypořádal s odvolací námitkou žalobce, uplatněnou v doplnění odvolání ze dne 6.8.2010, ve které žalobce namítal, že *„pokud jde o výpověď svědka B., tento se celé operace neúčastnil a nemohl se k jejímu průběhu vyjádřit. Vypovídal jen obecně o tom, jak to obvykle chodí“*.

Hodnocení této svědecké výpovědi však bylo pro závěry žalovaného naprosto zásadní, neboť pouze na základě výpovědi svědecké výpovědi žalovaný dospěl k závěru, že v obou sporných případech nebyla dodržena pravidla při vydávání osvědčení o původu pro potřeby preferenčního zacházení.

Jak vyplývá ze protokol o výpovědi svědka ze dne 13.7.2010, svědek vypověděl, *„v předložených případech jsem se dovozu osobně nezúčastnil“*. Dále vypověděl, *„vozidla dováželi řidiči, a to pan S.Š., bližší údaje neznám, (2x Renault Megane pro pana V., Renault Picasso pro pana H.) a pan J.S., M. (Renault Scenic pro pana H.)“*.

Na základě obsahu výpovědi svědka Z.B. nelze dospět k závěru, že žalobce v období dotyčných obchodních operací nejednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. Svědecká výpověď nepotvrzuje skutkový závěr žalovaného o tom, že v obou sporných případech nebyla dodržena pravidla při vydávání osvědčení o původu pro potřeby preferenčního zacházení způsobem uvedeným v napadených rozhodnutích. Svědek nebyl předmětným dovozům přítomen, a proto nemůže osvědčit jejich konkrétní průběh. Svědecká výpověď nedokládá ani jednání či chování žalobce v období dotyčných obchodních operací, neboť svědek potvrdil toliko dovozy dvou automobilů pro žalobce, přičemž jejich dovozům přítomen nebyl.

Žalobce v průběhu správních řízení přdestřel své tvrzení, na základě jakých konkrétních skutečností se domnívá, proč jednal v dobré víře. Na podporu svého tvrzení

předložil či označil řadu důkazů. Žalovaný nebyl tato tvrzení a důkazní návrhy oprávněn pominout, zvláště pak za situace, kdy pro svůj závěr o tom, že a jakým způsobem „*nebyla dodržena pravidla při vydávání osvědčení o původu pro potřeby preferenčního zacházení*“, nemá oporu v provedeném dokazování.

V této souvislosti je nezbytné vypořádat se s obsahem vyjádřením Federal Departement of Finance FDF, Federal Customs Administration FCA, Directorate General of Customs, ze dne 26. ledna 2009. Z této listiny vyplývá, že důvodem pro zneplatnění průvodních prohlášení nebyly skutečnosti vytýkané žalovaným žalobci, nýbrž naopak skutečnosti, ve kterých dal žalovaný žalobci za pravdu. Z vyjádření vyplývá, že vývozce průvodní osvědčení EUR 1 nevyhotovil ani nepodepsal, zatímco ze skutkového závěru žalovaného založeného na vyjádření žalobce do protokolu o ústním jednání ze dne 14.6.2010, že vývozce průvodní osvědčení EUR 1 vyhotovil a podepsal. Tento rozpor nebyl nijak vyjasněn. Pokud by bylo prokázáno, že jediným pochybením vytýkaným švýcarskými celními orgány bylo nevyhotovení a nepodepsání průvodního osvědčení EUR 1 prodejcem (vývozcem), a současně bylo prokázáno, popř. žalovaný vycházel z toho, že ve skutečnosti prodejce (vývozce) průvodní osvědčení EUR 1 vyhotovil a podepsal, jen stěží by bylo možné žalobci vytýkat, že neučinil vše pro to, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení, resp. že objektivně nemohl být v dobré víře o tom, že jsou splněny všechny podmínky pro preferenční zacházení.

S ohledem na shora uvedené soud nemá za to, že by bylo přihlédnuto ke všem individuálním skutkovým okolnostem případu žalobce a že by se žalovaný vypořádal se s jeho důkazními návrhy, jakož i nepominul ostatní důkazy, které se v průběhu správního řízení staly součástí spisového materiálu správních orgánů. Žalovaný se pomínutím důkazů dopustil porušení procesních práv žalobce, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce totiž jím navržené důkazy navrhoval k prokázání naplnění druhé podmínky ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, jejíž nenaplnění se stalo důvodem pro zamítnutí jeho odvolání. Obdobné platí pro nevypořádání se s jeho odvolací námitkou, mající dopad do skutkového zjištění žalovaného, tak pro nevypořádání se s vyjádřením Federal Departement of Finance FDF, Federal Customs Administration FCA, Directorate General of Customs, ze dne 26. ledna 2009.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadená rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadených rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věci vracejí žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč a v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, když advokát jménem žalobce podal žalobu. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního

částku 2.100 Kč, tj. 4.200 Kč za dva úkony právní služby. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem dva úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 960 Kč, náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 7.760 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 31. ledna 2012

JUDr. Zdeněk Pivoňka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová